

A misty forest scene with a person walking away on a path. The trees are tall and thin, and the ground is covered in fallen leaves. The overall atmosphere is mysterious and somber.

OM
HON
SÅG

EN KATE WISE DECKARE—BOK 2

BLAKE
PIERCE

Blake Pierce

Om hon såg

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Om hon såg / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,

“ETT MÄSTERVERK BLAND RYSARE OCH DECKARE. Blake Pierce har gjort ett fantastiskt jobb med att utveckla karaktärer med en psykologisk sida så väl beskriven att vi befinner oss inuti deras sinnen; vi följer deras rädslor och hejar på deras framgång. En bok full av vändningar som kommer att hålla dig vaken till den allra sista sidan.”—Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (om boken Borta) OM HON SÅG (en Kate Wise deckare) är bok #2 i en ny deckarserie av den bästsäljande författaren Blake Pierce, vars #1 hit BORTA (Bok #1) har tagit emot över 1000 femstjärniga recensioner. När ett par hittas mördade utan någon misstänkt kallas den 55-åriga, ensamstående Kate Wise ur sin pensionering efter en 30-årig karriär inom FBI —och ur sitt stillsamma församhällsliv—för att återigen jobba hos byrån. Kates kvickhet och oöverträffade förmåga att sätta sig in i en seriemördares tankar är alldeles för outhärlig för att FBI ska knäcka detta chockerande fall utan henne. Varför hittades två par, 80 kilometer ifrån varandra, mördade på exakt samma vis? Vad kan de möjligtvis ha gemensamt? Svaret, inser Kate, är bråttom att hitta; hon är säker på att mördaren tänker slå till igen. Men under den dödliga katt-och-mus-leken som följer, hamnar Kate bland de mörka vråna i mördarens sjuka sinne och riskerar att finna sig själv en sekund för sent. En händelserik och spänningsfylld rysare; OM HON SÅG är bok #2 i en fängslade ny romanserie som du inte kommer att kunna lägga ner. Bok #3 av KATE WISE DECKARSERIEN finns nu också tillgänglig att förbeställa

© Pierce B.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

PROLOG	7
KAPITEL ETT	9
KAPITEL TVÅ	14
KAPITEL TRE	18
KAPITEL FYRA	21
KAPITEL FEM	23
KAPITEL SEX	26
KAPITEL SJU	29
Конец ознакомительного фрагмента.	31

OM HON SÅG

(EN KATE WISE DECKARE—BOK 2)

BLAKE PIERCE

ÖVERSÄTTARE: RICHARD KARLSSON

Blake Pierce

Blake Pierce är författaren bakom den bästsäljande rysarserien RILEY PAGE, som består av tretton böcker (det kommer fler). Blake Pierce har också skrivit rysarserien MACKENZIE WHITE, som består av nio böcker (det kommer fler); rysarserien AVERY BLACK, som består av sex böcker; rysarserien KERI LOCKE, som består av fem böcker; rysarserien MAKING OF RILEY PAIGE, som består av två böcker (det kommer fler); rysarserien KATE WISE, som består av två böcker (det kommer fler); och de två psykologiska spänningsromanerna om CHLOE FINE (det är fler på väg).

Blake är en filtig läsare och hon har älskat rysare och thrillers hela sitt liv. Hon blir glad när ni hör av er, så gå gärna in på www.blakepierceauthor.com för mer information och kontaktuppgifter.

BÖCKER AV BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE-RYSARE

BORTA (Bok #1)

TAGEN (Bok #2)

ÅTRÅDD (Bok #3)

LOCKAD (Bok #4)

EN SERIE AV PSYKOLOGISKA SPÄNNINGSTHRILLERS OM JESSIE HUNT

DEN PERFEKTA HUSTRUN (Bok #1)

DET PERFEKTA KVARTERET (Bok #2)

CHLOE FINE PSYKOLOGISKA SPÄNNINGSROMANER

GRANNEN (Bok #1)

GRANNENS LÖGN (Bok #2)

ÅTERVÄNDNINGSGRÄND (Bok #3)

KATE WISE RYSARSERIE

OM HON VISSTE (Bok #1)

OM HON SÅG (Bok #2)

DECKARSERIEN OM MACKENZIE WHITE

INNAN HAN DÖDAR (Bok #1)

INNAN HAN SER (Bok #2)

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

[PROLOG](#)

[KAPITEL ETT](#)

[KAPITEL TVÅ](#)

[KAPITEL TRE](#)

[KAPITEL FYRA](#)

[KAPITEL FEM](#)

[KAPITEL SEX](#)

[KAPITEL SJU](#)

[KAPITEL ÅTTA](#)

[KAPITEL NIO](#)

KAPITEL TIO
KAPITEL ELVA
KAPITEL TOLV
KAPITEL TRETTON
KAPITEL FJORTON
KAPITEL FEMTON
KAPITEL SEXTON
KAPITEL SJUTTON
KAPITEL ARTON
KAPITEL NITTON
KAPITEL TJUGO
KAPITEL TJUGOETT
KAPITEL TJUGOTVÅ
KAPITEL TJUGOTRE
KAPITEL TJUGOFYRA
KAPITEL TJUGOFEM
KAPITEL TJUGOSEX
KAPITEL TJUGOSJU
KAPITEL TJUGOÅTTA
KAPITEL TJUGONIO
KAPITEL TRETTIO
KAPITEL TRETTIOETT
KAPITEL TRETTIOTVÅ

PROLOG

Under tiden då hon hade växt upp hade Olivia aldrig trott att dagen skulle komma då hon faktiskt skulle vara glad över att hälsa på hemma. Som de flesta andra tonåringar hade hon under tiden i high school drömt om att flytta hemifrån, läsa på college och börja sitt egna liv. Hon hade fullföljt planen när hon hade flyttat från Whip Springs i delstaten Virginia och börjat läsa på Virginias statsuniversitet. Nu gick hon tredje året och snart skulle sommaren vara här. Sommaren skulle antagligen innebära en massa jobberbjudanden och mot slutet av lovet tänkte hon även börja leta efter en lägenhet. Olivia gillade faktiskt att bo på campus men hon tänkte också att som sistaårsstudent var det kanske dags att bo någon annanstans i staden.

I nuläget hade hon å andra sidan en hel månad kvar av sommaren som hon skulle ägna tillsammans med sina föräldrar hemma i Whip Springs. Hon visste att den personen hon hade varit under high school-tiden aldrig hade förlåtit henne för lättnaden och vågen av kärlek hon upplevde när hon nu svängde in på sina föräldrars uppfart. De bodde nära en mindre väg i Whip Springs som var en sömnig liten stad i centrala Virginia och som hade mindre än fem tusen invånare. Staden var omgiven av skog på alla sidor och en sträcka av skog löpte också genom större delen av staden.

Det började bli mörkt när hon svängde in på uppfarten. Hon hade väntat sig att hennes mamma skulle ha tänt ljuset på verandan på framsidan åt henne, men inget ljus lyste upp framdörren. Hennes mamma visste ju att hon skulle komma nu i eftermiddag. De hade pratat om det på telefon för två dagar sen och Olivia hade till och med sms:at henne för tre timmar sen och berättat att hon var på väg.

Visserligen hade hennes mamma inte skrivit tillbaka vilket var olikt henne, men Olivia tänkte att hon antagligen slet med att se till att Olivias flickrum var i ordning och helt enkelt hade glömt att skriva tillbaka.

När Olivia närmade sig huset såg hon att det inte bara var verandalampan som var släckt. Det verkade som om alla lampor i hela huset var släckta, trots att hon var säker på att hennes föräldrar var hemma. Båda deras bilar stod parkerade på uppfarten. Hennes mammas bil stod parkerad precis bakom hennes pappas pickup, exakt på det sättet som de hade stått parkerade så länge Olivia kunde minnas.

Om de här mespropparna har ordnat någon sorts överraskningsfest för att välkomna mig hem kommer jag nog att börja gråta, tänkte Olivia medan hon parkerade bredvid sin mammas bil.

Hon öppnade bagageluckan och tog sina resväskor. Hon hade bara två väskor med sig men en av dem verkade väga ett ton. Hon släpade dem uppför trottoaren och upp mot verandan. Det hade gått nästan ett år sedan hon varit här på besök senast och hon hade nästan glömt hur ensligt beläget stället kändes. Den närmsta grannen låg bara några hundra meter bort men träden som omgav tomten fick det att kännas som att huset var totalt isolerat, särskilt i jämförelse med de trånga studentrummen på universitetet.

Plötsligt kändes bristen på ljus inifrån huset olycksbådande – som någon sorts varning. “Mamma?” “Pappa?” ropade hon medan hon sakta öppnade dörren med ena foten.

Dörren öppnade sig och hallen som hon kände igen så väl uppenbarade sig. Huset var verkligen mörkt men när hon steg in genom dörren, sin växande rädsla till trots, kände hon sig omedelbart lugn igen. Någonstans i huset stod tv:n på och hon hörde det bekanta ljudet av plingandet och applåderna från tävlingsprogrammet Lyckohjulet. Programmet hade alltid utgjort huvudutbudet av tv-underhållning hemma hos dem.

Hon gick nedför hallen och närmade sig vardagsrummet. Hon såg det stora hjulet på tv-skärmen som var uppsatt ovanför den öppna spisen. Skärmen var enorm och storleken fick det att se ut som om programledaren stod där i vardagsrummet.

“Hallå”, sa Olivia och tittade sig runt i det nedsläckta vardagsrummet. “Tack så mycket för att ni hjälpte mig med grejerna. Att lämna dörren på glänt var...”

Det var menat som ett skämt men orden fastnade i halsen på henne.

Hennes mamma låg på soffan. Hon hade lika gärna kunnat ha legat och sovit, om det inte varit för allt blod. Hela hennes bröst var blodigt och soffan hon låg på hade blivit genomblöt av blod. Det var så mycket blod överallt att Olivia först knappt kunde förstå det. Att försöka ta in allt samtidigt som Lyckohjulet knattrade i bakgrunden gjorde det hela ännu svårare att förstå.

“Mamma...”

Plötsligt kändes det som om Olivias hjärta hade stannat. Hon backade långsamt genom rummet medan verkligheten långsamt sjönk in. Det kändes som om en del av henne själv hade frigjort sig och höll på att sväva ut i rymden någonstans.

Medan hon fortsatte backa formades ytterligare ett ord i munnen på henne – Pappa. Precis då såg hon honom. Han låg på golvet bredvid soffbordet och han var täckt av lika mycket blod som hennes mamma var. Han låg på mage, orörlig. Det såg ut som om han låg i en krypande position, som om han hade försökt fly på något sätt. Olivia såg tydligt sex djupa huggsår på sin pappas rygg.

Hon förstod med ens varför hennes mamma inte hade svarat på hennes sms. Hon var död. Hennes pappa med.

Hon kände ett begynnande skrik stiga upp ur halsen och hon försökte samtidigt få sina ben att börja röra på sig. Hon visste att vem som än hade gjort detta fortfarande kunde befinna sig i huset. Den tanken fick saker att hända. Den förlöste skriket i hennes hals, den fick tårarna att komma och den fick förlamningen i benen att släppa.

Olivia rusade ut ur huset och sprang och sprang. Hon slutade inte springa förrän hon inte klarade av att skrika längre.

KAPITEL ETT

Det var lustigt hur snabbt Kate Wise inställning hade förändrats. Under det året hon hade varit pensionerad hade hon gjort allt hon kunde för att undvika trädgårdsarbete. Hon hade skytt trädgårdsarbete, stickande, bridgeklubbar – till och med bokklubbar – som pesten. De hade alla framstått som klichéartade saker som pensionerade kvinnor pysslade med.

Men efter några månader tillbaka i rollen som FBI-agent hade något hänt med henne. Hon var inte så naiv att hon trodde att hon hade blivit en helt ny människa. Nej, det hade helt enkelt gett henne en liten energiinjektion. Hon hade ett syfte igen, och en anledning att se fram emot morgondagen.

Så det var kanske därför som hon nu kände att det var okej att hänge sig åt trädgårdsarbete som en hobby. Det var inte så avslappnande som hon hade trott att det skulle vara. Om något så gjorde det henne nervös. Hon undrade om det verkligen var värt att ägna så mycket tid och energi åt att plantera något om man ändå var tvungen att kämpa mot väder och vind bara för att se till att det överlevde. Men, det fanns ändå något väldigt tillfredsställande i att plantera något i jorden och se hur det bar frukt med tiden.

Hon hade börjat med blommor, Tusenskönor och Bougainvilleor, och hade sedan gått över till att plantera ett litet grönsaksland i högra hörnet av tomten. Det var där hon nu satt och skyfflade jord runt en tomatplanta och sakta kom till insikten att hon faktiskt inte hade haft något intresse för trädgårdsarbete innan hon blev mormor.

Hon funderade på om det kanske hade något att göra med framväxten av hennes vårdande personlighetsdrag. Hon hade hört av vänner och läst i böcker att det var något speciellt med att vara mormor. Något som en kvinna aldrig helt kunde förstå medan hon fortfarande tog hand om barn som en mamma.

Hennes dotter Melissa hade försäkrat henne om att hon hade varit en bra mamma. Det var ord som Kate faktiskt behövde höra då och då med tanke på hur hon hade prioriterat sin karriär över sin familj. Hon var den första att erkänna att hon hade prioriterat karriären alldeles för länge och hon skattade sig lycklig för att Melissa aldrig hade hatat henne för det. Bortsett från den där tiden efter att hon hade förlorat sin pappa.

Åh, den enda nackdelen med trädgårdsarbete, tänkte Kate medan hon ställde sig upp och borstade av jorden från händer och knän. Man flyter iväg i tankarna och då glider det förflutna oinbjudet in igen.

Hon lämnade trädgården, korsade baksidan av huset och gick mot altanen. Hennes hem låg i huvudstaden Richmond, i delstaten Virginia. Hon var nog med att sparka av sig sina smutsiga gymaskor vid baddörren och lade även trädgårdshandskarna bredvid skorna eftersom hon inte ville dra med sig massa jord in i huset. Hon hade ägnat de senaste två dagarna åt att städa huset. Hon skulle passa sin dotterdotter Michelle senare på kvällen och även om Kate inte hade någon städmani ville hon ändå att huset skulle vara skinande rent. Det hade gått nästan trettio år sedan hon hade tagit hand om en bebis och hon ville inte ta några risker.

Hon tittade misstroget på klockan. Gästerna skulle komma om femton minuter. Det var ytterligare en negativ sak med trädgårdsarbete, tiden bara försvann.

Hon tvättade sig i badrummet och gick sen ner till köket och satte på en ny kanna kaffe. Kaffet var nästan färdigbyggt när dörrklockan ringde. Hon öppnade med en gång, alltid lika lycklig att träffa de två kvinnorna hon hade umgåtts med minst två gånger i veckan i ungefär ett och ett halvt år nu.

Jane Patterson steg in i hallen bärandes på en bricka med kaffebröd. Hon hade tagit med sig sina hemgjorda Wienerbröd som hade vunnit den lokala desserttävlingen i stadsdelen Carytown två år i rad. Bakom henne bar Clarissa James på en skål med färsk skivad frukt. De var båda snyggt klädda och passade lika bra hemma hos en vän på brunch som på stan för lite eftermiddagsshopping. Shopping var för övrigt något som de båda hade en hel del erfarenhet av.

“Du har varit ute och grävt i landet igen, eller hur? frågade Clarissa medan de ställde ner maten på köksbänken.

“Hur visste du det? undrade Kate.

Clarissa pekade på Kates hår där det slutade precis under axlarna. Kate sträckte sig och hittade en bit jord som på något sätt hade hamnat i håret. Clarissa och Jane skrattade åt detta medan Jane tog plastfoliet av sin bricka med Wienerbröd.

“Skratta så mycket ni vill”, sa Kate. “Ni ska få se när jag skördar de där tomatplantorna.”

Det var fredag morgon vilket nästan automatiskt gjorde det till en bra morgon. De tre kvinnorna satte sig på barstolar runt Kates köksö och åt brunch och drack kaffe. Men även om sällskapet var trevligt och maten och kaffet var gott så hade de svårt att inte känna att något viktigt saknades.

Debbie Meade var inte längre en del av gruppen. Debbie och hennes man Jim hade flyttat efter att deras dotter hade mördats. Hon var ett av tre offer för en mördare som Kate slutligen hade lyckades stoppa för gott. De bodde nu någonstans nära stranden i North Carolina. Debbie brukade skicka foton från kusten då och då bara för att göra Kate avundsjuk på ett vänskapligt sätt. De hade bott där i två månader nu och de verkade glada och lättade av att kunna gå vidare efter allt det tragiska.

Samtalet var mestadels lättsamt och behagligt. Jane pratade om hur hon och hennes man funderade på att pensionera sig nästa år och att hon redan hade börjat fundera på att skriva en roman. Clarissa berättade om sina två barn som båda var i tjugooårsåldern och båda just hade blivit befordrade på sina jobb.

“På tal om barn”, sa Clarissa, “hur går det för Melissa? Trivs hon med att vara mamma?”

“Jadå”, svarade Kate. “Hon är helt tokig i sin lilla tjej. En liten tjej som jag ska passa ikväll faktiskt.”

“Är det första gången?” Frågade Jane.

“Ja. Det är första gången som Melissa och Terry ska iväg någonstans utan henne. Övernattning och hela grejen alltså.”

“Har momorsgenen kickat in än?” Frågade Clarissa.

“Jag vet inte”, sa Kate med ett leende. “Jag antar att vi får se ikväll.”

“Du vet”, sa Jane, “du kan alltid göra som jag brukade göra när jag passade andras barn i high school. Jag brukade ta med mig min pojkvän och så fort som barnen hade gått och lagt sig...”

“Det låter lite obehagligt”, sa Kate.

“Tror du inte att Allen hade ställt upp då?” frågade Clarissa.

“Jag vet inte”, svarade Kate och försökte föreställa sig Allen ta hand om en bebis. De hade börjat träffas mer på allvar ända sedan Kate och hennes nya kollega DeMarco hade löst seriemördarfallet här i Richmond. Samma brottsfall och och samma mördare som Debbie Meades dotter hade fallit offer för. De hade aldrig pratat seriöst om framtiden och de hade heller inte legat med varandra än. De hade faktiskt sällan varit intima överhuvudtaget. Hon gillade ju faktiskt att ägna tid tillsammans med honom men tanken på att dra in honom i mormorsdelen av hennes liv gjorde henne obekvämt.

“Är allt fortfarande bra mellan er?” frågade Clarissa.

“Jag tror det. Hela den här grejen med att hålla på och träffa någon känns fortfarande konstig. Jag känner mig för gammal för att vara någons flickvän.

“Så fan heller”, sa Jane. “Missförstå mig inte... Jag älskar min man, mina barn och mitt liv i allmänhet, men jag skulle ge vad som helst för att vara tillbaka på banan bara ett litet tag, förstår du? Jag saknar det. Träffa nya människor, dela nya saker...”

“Ja, jag antar att det är ganska härligt”, medgav Kate. “Allen tycker också att hela idén med att hålla på och träffas känns konstig. Vi har kul med varandra men det blir liksom konstigt när det börjar luta mot mer romantiska grejer.

“Bla, bla”, sa Clarissa. “Men du tänker ändå på honom som din pojkvän?”

“Måste vi prata om det här? Frågade Kate och kände att kinderna hettade.

“Ja”, sa Clarissa. “Vi gamla gifta tanter måste leva genom dig.”

“Och det gäller även ditt så kallade jobb”, sa Jane. “Hur går det med det?”

“Jag har inte hört något på två veckor och det senaste jag hörde var bara en förfrågan om att hjälpa till med lite efterforskningar. Ledsen, tjejer. Det är inte så spännande som ni hoppats på.

“Så du har gått i pension igen?” Frågade Clarissa.

“Mer eller mindre. Det är komplicerat.”

Det svaret satte stopp för utfrågningen och de återvände till mer lokala ämnen: kommande biofilmer, en lokal musikfestival, vägarbeten på motorvägen och så vidare. Kate hade dock fastnat i tankarna på sitt jobb. Det var trösterikt att veta att FBI fortfarande såg henne som en resurs men hon hade hoppats på en mer aktiv roll sedan hon hade lyckats avsluta den senaste utredningen. Hittills hade hon bara hört från vice direktören Duran en enda gång dock, och det var bara när han hade velat ha en utvärdering av DeMarco.

Hon visste hur konstigt hennes väninnor tyckte att det var att hon fortfarande tekniskt sett var en aktiv FBI-agent när hon precis hade börjat gå in för mormorsrollen. Fast det var konstigt för henne också, i och för sig. Om man också blandade i hennes begynnande förhållande med Allen i smeten så kunde hon faktiskt se hur hennes liv kunde verka spännande för dem.

Ärligt talat så såg hon sig själv som tursam. I slutet av månaden fyllde hon femtiosex och hon visste att många kvinnor i hennes ålder skulle vara avundsjuka på det liv hon levde. Hon brukade påminna sig själv om det när hon kände sig stressad över att hon borde jobba mer aktivt. Vissa dagar hade det faktiskt fungerat.

Nu skulle hennes barnbarn komma på besök för första gången sedan hennes födsel och det råkade faktiskt falla sig så att den dagen var just en sådan dag.

***

En sak som gjorde det svårt för henne att balansera sin nya mormorsroll med viljan att sätta tänderna i ett nytt fall var benägenheten att tänka som en mormor. Samma eftermiddag lämnade hon huset och gick ner till några av de billiga affärerna i området Carytown, i Richmond. Hon kände att hon måste köpa en present till Michelle för att fira hennes första övernattnings hos mormor.

Det var svårt att sluta tänka på tjänstevapen och gärningsmän och fokusera på mjukisdjur och sparkdräkter istället, men det blev lättare allt eftersom hon gick igenom lite fler affärer. Hon insåg att hon faktiskt tyckte om att shoppa åt sitt barnbarn även om hon inte ens var två månader gammal än och med största sannolikhet inte ens skulle bry sig om vilken present hon fick. Hon tyckte det var svårt att inte köpa varenda gullig grej hon hittade i affären men hon tänkte det ändå såklart var en mormors jobb att skämma bort sitt barnbarn.

När hon hade betalat för sakerna hon hade köpt i den tredje affären hon hade besökt fick hon ett sms. Hon skyndade sig att läsa det. De senaste veckorna hade ett litet hopp tänts varje gång hon hade fått ett samtal eller ett sms och hon hoppades att det skulle vara Duran eller någon annan på FBI-kontoret. Hon tillrättavisade sig själv ljudlöst när hon blev besviken över att det inte var kontoret, utan Allen. Så fort hon kommit över känslan av att det inte var kontoret som sökte henne insåg hon att hon faktiskt blev glad att höra av honom. Hon blev faktiskt alltid glad.

“Allen, du måste måste hjälpa mig”, skojade hon när hon svarade i telefonen. “Jag handlar en present åt Michelle och jag vill köpa allt jag ser åt henne. Är det normalt?”

“Jag vet inte”, sa Allen. Ingen av mina söner har skaffat familj eller gjort mig till farfar än.”

“Lita på mig. Börja spara.”

Allen skrattade. Kate hade börjat gilla hans skratt en hel del. “Så det är ikväll det gäller, va?”

“Ja, och jag vet att jag har uppfostrat ett barn redan och vet hur det funkar, men jag är ganska skräckslagen.”

“Äh, det kommer gå bra. Om vi snackar skräckslagen så ska jag ut på några öl med mina pojkar ikväll och jag har nog inte druckit mer än två öl på en kväll på ungefär fem år.”

“Lycka till då.”

“Jag tänkte om du kanske vill träffas och äta middag tillsammans imorgon. Vi kan utbyta krigshistorier om våra kvällar.”

“Det gör jag gärna. Vill du komma förbi mig vid sju någon gång?”

“Det låter bra. Ha det så kul ikväll. Sover lilla Michelle hela natten än?”

“Jag tror inte det.”

“Aj, aj”, sa Allen och avrundade sedan samtalet.

Kate trixade med sina kassar medan hon lade ner telefonen i fickan. Ett oväntat leende spred sig över hennes läppar. Hon stod i solskenet i sin favoritdel av staden och hade just shoppat presenter åt sin lilla dotterdotter som hon skulle passa på kvällen. Ville hon verkligen att kontoret skulle ringa överhuvudtaget med tanke på hur hennes dag såg ut?

Hon var på väg tillbaka till sitt hus som låg ungefär tre kvarter från stället där hon hade pratat med Allen på telefon. Plötsligt fick hon syn på en liten flicka i en My little pony-tröja. Hon kom gåendes hand i hand med sin mamma och var bara några meter framför henne, gåendes i samma riktning. Hon var fem eller sex år gammal och hade håret i en hästsvans som bara en mamma hade kunnat bry sig om att fixa till. Hon hade blåa ögon och en spetsig liten näsa som påminde om en älvas. Det var just den likheten som fick det att knyta sig av förtvivlan i bröstet på Kate.

Kate fick upp en bild i tankarna. Bilden var av en liten flicka som såg identisk ut med den hon nu såg framför sig på gatan, men flickan i hennes tankar var smutsig i ansiktet och grät. Blåljuset från polisbilar blinkade bakom henne.

Bilden var så stark att Kate var tvungen att sluta promenera. Hon slet blicken från flickan för att inte framstå som läskig eller konstig. Hon hängde kvar vid bilden i huvudet och ansträngde sig för att hitta minnet som var kopplat till den. Minnet kom långsamt tillbaka till henne och det vecklade sakta ut sig som om hon läste utredningsrapporten.

Femårig flicka, hittad tre dagar efter en anmälan om hennes försvinnande. Undangoemd i en fiskebod i Arkansas bredvid föräldrarnas döda kroppar. Föräldrarna var de femte och sjätte offren för en seriemördare som terroriserat Arkansas – en seriemördare som Kate till slut hade satt stopp för, men inte förrän nio människor hade mördats.

Kate insåg att hon plötsligt stod frusen som en staty mitt på gatan men hon verkade inte kunna röra sig. Brottsutredningen hade hemsökt henne sedan ett tag tillbaka. Så många återvändsgränder, så många felaktiga ledtrådar. Hon hade gått runt i cirklar och hade varit oförmögen att hitta mördaren medan han hade fortsatt att producera fler och fler offer. Gud visste vad han hade planerat att göra med den lilla flickan.

Men du räddade henne, sa hon till sig själv. Du räddade henne till sist.

Kate började sakta gå igen. Det var inte första gången som ett slumpmässigt minne från hennes förflutna hade fått henne att sväva iväg i tankarna. Ibland kom minnena lite lugnare, i och för sig ifrån ingenstans, men det fanns andra tillfällen då minnena slog till hårt och snabbt, som en flashback orsakad av posttraumatisk stress.

Minnet av flickan i Arkansas låg någonstans mittemellan och det var Kate väldigt tacksam för. Det fallet hade nästan fått Kate att sluta som FBI-agent, 2009. Det hade varit förkrossande och det hade varit tillräckligt för att Kate skulle be om två veckors tjänstledigt. Men där gick hon nu hemåt, bärandes presenter till sitt barnbarn, och plötsligt kändes det som om hon hade rest tillbaka i tiden för en kort sekund.

Det hade gått nästan tio år sedan hon hade räddat den där flickan. Kate undrade var hon befann sig; om hon hade kommit över traumat än.

“Ursäkta?”

Kate blinkade och hoppade till av ljudet av en främmande röst framför henne. En tonårspojke stod framför henne. Han såg orolig ut, som om han inte riktigt visste om han borde stå kvar eller fly.

“Är du okej?” frågade han. “Du ser typ... sjuk ut. Som om du håller på att svimma eller något.”

“Nej”, sa Kate. “Det är lugnt. Tack.”

“Killen nickade och avlägsnade sig. Kate fortsatte gå. Hon hade blivit uppdragen ur nåt hål från det förflutna som hon antog inte riktig hade slutit sig än. Medan hon närmade sig huset började hon undra precis hur många hål från hennes förflutna som hade lämnats öppna. Och om spökena från hennes förflutna skulle fortsätta att hemsöka henne tills även hon förvandlades till ett spöke.

KAPITEL TVÅ

Kate ägnade den följande timmen åt att städa huset, trots att hon redan hade städat innan hon åkte och handlade. Hon kände sig illa till mods över att hon var så nervös över att Michelle skulle komma och hälsa på. Michelle hade bott i det här huset under tiden hon gick i high school och när hon kom på besök (vilket inte var tillräckligt ofta om man frågade Kate) kände Kate inte alls samma stress över att allt måste vara fläckfritt. Så varför var hon så orolig över hur det skulle framstå för en tvåmånaders bebis?

Det kanske är något sorts bobyggande som mormödrar håller på med, tänkte hon medan hon skrubbade handfatet på gästtoaletten. Hon var helt medveten om att hennes barnbarn aldrig ens skulle se den här toaletten, och än mindre använda den.

Medan hon sköljde ur handfatet ringde telefonen. Hon fylldes av en iver som hon inte var riktigt redo för. Hon bar ett brett leende när hon öppnade ytterdörren. Melissa stod på andra sidan och bar på Michelle i ett bilbarnstol. Den lilla bebisen sov tungt med en tjock filt instoppad under benen.

“Hej, mamma”, sa Melissa medan hon steg in i huset. Hon tittade sig hastigt runt och himlade med ögonen. “Hur mycket har du städat idag egentligen?”

“Ingen kommentar”, sa Kate och gav sin dotter en kram.

Melissa satte försiktigt ner bilstolen på golvet och tog långsamt av Michelle bäلتet. Hon tog upp henne och gav henne varsamt till Kate. Det hade gått en hel vecka sedan Kate hade besökt Melissa och Terry, men när hon tog Michelle i sin famn kändes det som mycket längre.

“Vad har du och Terry planerat ikväll?” frågade Kate.

“Inget speciellt direkt”, sa Melissa. “Och det är det som är det fina. Vi ska gå ut och äta middag och ta några drinkar och kanske dansa lite. Men vi har ändrat oss om att be dig att passa henne över natten. Vi insåg att vi inte riktigt är redo för det än. Vi skulle behöva en hel natts sömn men vi kan inte vara ifrån henne så länge.”

“Jaha, jag tror jag förstår vad du menar”, sa Kate. “Gå ni ut och ha det så kul ikväll.”

“Melissa hängde av sig påsen med blöjor från axeln och ställde den bredvid bilstolen. “Allt du behöver finns här i. Hon kommer vilja äta igen om en timme och hon kommer försöka hålla sig vaken. Terry tycker att det är gulligt men jag tycker att det är djävulens verk. Om hon blir gasig finns det droppar i bakfickan och...”

“Lissa, vi klarar oss. Jag har uppfostrat ett barn själv, vet du. Hon blev en ganska fin person till slut också.”

Melissa log och överraskade Kate med att ge henne en puss på kinden. “Tack, mamma. Jag hämtar henne runt elva någon gång. Är det för sent?”

“Nej då, det blir perfekt.”

Melissa gav sin bebis en sista blick. Det var en blick som fick Kates hjärta att fyllas av kärlek. Hon kunde minnas känslan av att vara mamma och känna kärleken bubbla upp inuti sig. Det var en kärlek som betydde att man skulle göra vad som helst för att försäkra sig om att den lilla människan man hade skapat skulle vara trygg.

“Ring om du behöver något”, sa Melissa, även om hon fortfarande tittade på Michelle och inte på Kate.

“Det gör jag. Gå nu. Ha så kul.”

Till slut vände sig Melissa om och gick mot dörren. När hon stängde dörren vaknade lilla Michelle i Kates armar. Hon gav sin mormor ett sömnigt litet leende och gav ifrån sig en jätteliten gäspning.

“Så, vad gör vi nu?” frågade Kate.

Frågan var lekfullt riktad mot Michelle men hon anade en tyngd bakom den som fick henne att undra om det inte var en retorisk fråga riktad till sig själv. Hennes dotter var vuxen nu och hade

en egen dotter. Och här var hon, nästan femtiosex, och med sitt första barnbarn i sin famn. Så... vad gör vi nu?

Hon tänkte på den där starka drivkraften att återvända till jobbet till vilket pris som helst och för kanske första gången kändes det futtigt.

Den lilla flickan hon nu höll i sina armar fick allt det där att kännas så obetydligt.

***

När klockan blev åtta började Kate undra om inte Melissa och Terry hade lyckats skapa den mest väluppfostrade bebisen i världshistorien. Michelle hade inte gråtit en enda gång och hade inte ens gnytt över något. Hon hade helt enkelt varit nöjd med att bli buren. Efter två timmar i Kates famn hade Michelle somnat. Kate placerade försiktigt Michelle i mitten på hennes dubbelsäng och stod sen ett tag i dörröppningen och tittade på sitt sovande barnbarn.

Hon var inte säker på hur länge hon hade stått där när telefonen surrade på köksbordet bakom henne. Hon var tvungen att slita blicken från Michelle men lyckades svara inom ett par sekunder. Det korta surrandet betydde att det var ett sms och inte ett samtal och hon blev inte alls förvånad när hon såg att det var Melissa.

Hur är det med henne? frågade Melissa.

Kate kunde inte motstå och svarade med ett leende: Jag satte en gräns på tre öl åt henne. Hon stack iväg med en kille på motorcykel för ungefär en timme sen. Jag sa till henne att vara tillbaka vid 11.

Svaret kom snabbt: Åh, du är inte rolig alls.

Den skämtsamma jargongen fram och tillbaka gjorde henne nästan lika glad som den sovande bebisen i hennes sovrum. Efter att hennes pappa hade dött hade Melissa blivit tillbakadragen, speciellt gentemot Kate. Hon hade skyllt sin pappas död på Kates arbete. Och även om hon hade förstått att det inte var sant senare i livet fanns det stunder då Kate kände att Melissa fortfarande var bitter över tiden efter hans död då hon hade fortsatt arbeta vidare inom FBI. Konstigt nog hade Melissa, trots allt, ändå visat ett visst intresse för en karriär inom FBI, även om hon inte var direkt positivt inställd till förra årets händelser då hennes mamma hade avbrutit sin pension.

Kate, fortfarande med ett leende, tog med sig telefonen in till sovrummet och knäppte en snabb bild av Michelle. Hon skickade bilden till Melissa och efter en sekunds eftertanke skickade hon den även till Allen. Bara hans foto innehöll meddelandet: Slutfestat!

Hon kom på sig själv med att önska att Allen var där med henne. Hon hade faktiskt ofta kommit på sig själv med att känna så det senaste. Hon var inte så naiv att hon trodde att hon älskade honom redan, men hon kunde definitivt se sig själv falla för honom om saker och ting fortsatte som de gjorde. Hon saknade honom när han inte var där och när han kysste henne fick han henne att känna sig tjugo år yngre.

Hon kom på sig själv med att le igen när Allen svarade med en egen bild. Det var en selfie av honom tillsammans med två yngre män som såg exakt ut som honom. Hans söner, uppenbarligen.

Telefonen började ringa i hennes hand när hon studerade bilden. Namnet som dök upp på skärmen fick henne att darra av förväntan.

Det var FBI:s vice direktör Vince Duran som ringde henne. Detta hade gjort henne nervös av förväntan i vanliga fall men faktumet att klockan var över åtta på en fredagkväll fick alarmklockor att ringa i huvudet på henne. Alarmklockor vars ljud hon faktiskt njöt av.

Hon fortsatte att stirra på lilla Michelle och väntade en kort stund innan hon svarade. "Ja, det är Kate Wise", sa hon och försökte hålla sina nerver i schack.

"Wise. Det är Duran. Kan du prata?"

"Det är inte den bästa tajmingen men det går bra", svarade hon. "Är allt okej?"

"Det beror på. Jag ringer för att höra om du är intresserad av att ta dig an en utredning."

“Är det ett kallt fall som vi pratade om innan?”

Nej. Detta... Detta ser ut att vara likt fallet du löste ganska enkelt nittiosex. Som det ser ut nu har vi fyra lik på två olika ställen i Whip Springs, Virginia. Det ser ut som om det inte gick mer än två dagar mellan mordet. Just nu sköter Virginias delstatpolis ruljangsen men jag har pratat med dem och om du vill ha fallet är det ditt, men då måste agera med en gång.

“Jag tror inte att jag kan”, sa hon. Jag är upptagen med en sak som jag inte kan komma ifrån.” Det var lätt att säga nu när hon tittade på Michelle men varenda molekyl i hennes kropp kämpade emot hennes nyfunna mormorsinstinkter.

“Okej, men du kan väl lyssna på detaljerna i alla fall? Offren är gifta par. Det ena är i tidiga femtioårsåldern och det andra i tidiga sextioårsåldern. Det senaste offren var de i femtioårsåldern. Deras dotter hittade dem mördade när hon hälsade på under sommarlovet tidigare idag. Samtliga mord skedde inom en radie på femtio kilometer, det ena i Whip Springs och det andra precis utanför Roanoke.”

“Par? Fanns det några kopplingar mellan dem? Förutom att de var gifta?”

“Inte än, men alla fyra liken var uppskurna väldigt illa. Mördaren använder en kniv och arbetar långsamt och metodiskt. Om du frågar mig så gissar jag att ytterligare ett par kommer att stryka med om några dagar eller så.

“Ja, det låter som en begynnande seriemördare”, sa Kate.

Hon tänkte tillbaka på fallet 1996 som Duran hade nämnt. Det hade slutat med att en galen kvinna som hade arbetat som barnskötare hade tagit tre olika pars liv på bara två dagar. Det visade sig att hon hade arbetat för alla tre paren under en tioårsperiod. Kate hade gripit kvinnan när hon var på väg att mörda ett fjärde par och efter det, enligt hennes egen utsaga, ta sitt eget liv.

Kunde hon verkligen säga nej till det här? Kunde hon verkligen tacka nej till ett tillfälle att stoppa en mördare, särskilt efter den intensiva flashback hon hade haft tidigare idag?

“Hur lång tid får jag på mig för att besluta mig?” frågade hon.

“Du har en timme på dig. Inte mer än det. Jag behöver någon som kan ta på sig det här med en gång. Jag tänkte att du och DeMarco skulle fungera bra tillsammans på det här. En timme, Wise. Fortare än det om du kan.

Duran avslutade samtalet innan hon kunde ge honom ett okej eller ett tack. Han var vanligtvis hjärtlig och trevlig men när han inte fick som han ville kunde han bli väldigt snarstucken.

Hon gick in till sovrummet och satte sig på kanten av sängen så tyst som hon kunde. Hon tittade på Michelle när hon sov. Hon såg bröstet på henne långsamt höja sig och sänka sig när hon andades. Hon kunde tydligt komma ihåg när Melissa var så liten men hon hade ingen aning om var tiden hade tagit vägen. Det var ju detta som var roten till hennes problem. Hon kände att hon hade missat så mycket av livet som mamma och fru på grund av sitt jobb, men hon kände trots det fortfarande en stark plikt känsla. Särskilt nu, när hon visste att hon kunde vara där ute och se till att en mördare fick sitt straff.

Vilken slags människa skulle hon vara om hon tackade nej till erbjudandet och tvingade Duran att välja en annan agent som kanske inte alls hade samma färdigheter som hon hade?

Men vilken slags mormor och mamma skulle hon vara om hon ringde Melissa och bad henne hämta sin dotter tidigare och förstöra hennes kväll bara för att FBI hade ringt ännu en gång?

Kate stirrade på Michelle i ungefär fem minuter. Hon lade sig till och med ner bredvid henne i sängen och la sin hand på bebisens mage bara för att känna henne andas. Att se det lilla oskyldiga livet som ännu inte hade vetskap om vilka grymheter som existerade i världen gjorde beslutet mycket enklare för Kate.

Hon rynkade på pannan för första gången den dagen, lyfte telefonen och ringde Melissa.

***

En gång när Melissa var sexton hade hon smugit in en kille på rummet sent en natt när Kate och Michael redan hade gått och lagt sig. Kate hade vaknat av något ljud (som hon senare fick reda

på antagligen var någons knä som träffade väggen i Melissas sovrum) och stigit upp för att undersöka. Hon hade öppnat sin dotters dörr och sett henne topless i sängen med en kille. Kate hade slängt ner killen från sängen och skrikit åt honom att sticka därifrån.

Vreden i Melissas ögon den natten var ingenting i jämförelse med vad Kate nu såg i sin dotters blick när hon spände fast Michelle i sin bilstol. Klockan var halv tio på kvällen, bara strax efter en timme efter att Duran hade ringt om fallet i Roanoke.

“Det här är förjävligt, mamma”, sa hon.

“Jag är så ledsen, Lissa, men vad fasen skulle jag göra?”

“Såvitt jag förstår så håller sig folk pensionerade när de väl har gått i pension. Testa det, kanske!”

“Det var inte så enkelt”, försökte Kate.

“Tro mig, jag vet, mamma”, sa Melissa. “Det var aldrig enkelt med dig.”

“Du är inte rättvis...”

“Och tro inte att jag är förbannad bara för att du förstörde min enda lediga kväll. Jag bryr mig inte ens om det. Jag är inte så självisk, till skillnad från vissa andra. Jag är förbannad för att ditt jobb som du skulle vara färdig med för över ett år sen fortsätter att vara viktigare än din familj. Till och med efter allt som har varit. Efter pappa...”

“Gör inte så här, Lissa.”

Melissa lyfte upp bilstolen med ett lugn som stod i kontrast till hennes röst och hennes ansträngda hållning.

“Jag håller med”, sa Melissa och spottade på marken. “Vi gör inte så här.”

Med de orden lämnade Melissa huset och smällde igen dörren.

Kate sträckte sig efter dörrhandtaget men hejdade sig. Vad skulle hon göra? Ville hon verkligen fortsätta den här diskussionen ute på framsidan? Hon kände också Melissa väl. Om några dagar skulle hon ha lugnat ned sig och skulle nog kunna lyssna på Kates sida av saken. Hon skulle kanske till och med skulle godta en ursäkt.

Kate kände sig som en förrädare när hon lyfte mobiltelefonen. När hon ringde Duran informerade han henne att han hade räknat med att hon skulle dyka upp. Som det såg ut nu hade han instruerat någon från delstatspolisen i Virginia att möta upp henne och DeMarco klockan halv fem på morgonen nere i Whip Springs. När det gällde DeMarco hade hon redan stuckit från Washington, D.C en halvtimme tidigare i en agentbil. Hon skulle vara vid Kates hus någon gång runt midnatt. Kate insåg att hon enkelt hade kunnat passa Michelle till elvatiden som de hade kommit överens om, och undvikit konfrontationen med Melissa, men det fanns ingen mening med att dröja vid det nu.

Kate kände sig överrumplad av att allt hade hänt så snabbt. Även om det senaste fallet hon hade tagit på sig också hade verkat komma från ingenstans hade det i alla fall haft någon sorts förutsägbarhet. Det hade varit längesen som hon hade blivit tilldelad ett fall såhär sent på natten. Det kändes skrämmande men hon kände sig också uppspelt. Uppspelt nog för att tillfälligt lyckas förtränga Melissas ilska mot henne.

Trots det gjorde sig en enerverande tanke påmind när hon packade en väska och väntade på att DeMarco skulle komma: Det är ju precis det där, din förmåga att skjuta bort allt för jobbets skull, som har orsakat så mycket problem er emellan från första början.

Men även den tanken gick lätt att skjuta bort.

KAPITEL TRE

En av de många saker som Kate hade fått lära sig om DeMarco under deras senaste utredning tillsammans var att hon var punktlig. Det var ett karaktärsdrag som hon blev påmind om när hon hörde en knackning på dörren klockan tio över tolv på natten.

Jag kommer inte ens ihåg sist gång jag fick besök så här sent, tänkte hon. Under collegetiden kanske?

Hon gick till ytterdörren med sin packade väska. När hon öppnade dörren såg hon att DeMarco faktiskt inte alls hade för avsikt att skynda iväg till brottsplatsen med en gång.

“Med risk för att låta otrevlig så behöver jag verkligen låna din toalett”, sa DeMarco. “Att halsa två flaskor Cola för att hålla sig vaken var en riktigt dålig idé.”

Kate log och tog ett steg åt sidan för att släppa in DeMarco. Med tanke på att Duran hade understrukt att det var viktigt att de agerade snabbt och brådskande så var DeMarcos oavsiktligt abrupta sätt ett välkommet komiskt avbrott och precis vad hon behövde. Det kändes också betryggande att veta att även efter nästan två månader ifrån varandra så var hon och DeMarco fortfarande lika bekväma med varandra som innan de skiljdes åt efter det senaste fallet.

DeMarco kom ut från badrummet några minuter senare med ett lätt generat ansiktsuttryck.

“Och godmorgon på dig också”, sa Kate. Kanske var det på grund av koffeinet men DeMarco såg inte speciellt slitna ut, uppenbarligen helt obekymrad om att det var mitt i natten.

DeMarco tittade på sin klocka och nickade. “Ja, jag antar att det faktiskt är morgon.”

“När fick du samtalet?” frågade Kate.

“Runt åtta eller nio, antar jag. Jag hade kunnat sticka tidigare men Duran ville försäkra sig till hundra procent att du var ombord.”

“Ledsen för det”, sa Kate. “Jag passade mitt barnbarn för första gången.”

“Å nej, Wise. Fan vad illa. Jag är ledsen att det här förstörde det för dig.”

Kate ryckte på axlarna och viftade bort ämnet. “Det är lugnt med mig. Är du redo att sticka?”

“Japp. Jag ringde några samtal på vägen hit medan detta hanterades av gänget i Washington. Vi har ett möte med en av killarna från Virginias delstatpolis halv fem vid makarna Nash hus.”

“Makarna Nash?” undrade Kate.

“Det senaste paret som blev mördade.”

De gick mot dörren tillsammans. Innan hon lämnade huset släckte Kate ljuset i vardagsrummet och plockade upp sin väska. Hon var förväntansfull över vad som låg framför henne, men det kändes också som om hon lämnade hemmet något irrationellt. Hennes två månader gamla barnbarn hade trots allt sovit i hennes säng för bara några timmar sedan. Och här var hon nu, i färd med att köra direkt till en mordplats.

Hon såg standardbilen som FBI-anställda använde stå parkerad framför huset, precis bredvid trottoarkanten. Det såg surrealistiskt men inbjudande ut.

“Vill du köra?” frågade DeMarco.

“Visst”, sa Kate. Hon undrade om den yngre DeMarco erbjöd henne att köra som ett sätt att visa respekt, eller bara helt enkelt för att hon ville ha en paus i körandet.

Kate satte sig bakom ratten medan DeMarco tog fram vägbeskrivningen till platsen där det senaste mordet hade skett. Det hade skett i Whip Springs i Virginia, en liten håla precis vid foten av Blue Ridge Mountains, utanför Roanoke. De ägnade bara en kort stund åt kallprat. Kate berättade för DeMarco om hur det kändes att vara mormor medan DeMarco mest satt tyst och bara kort nämnde ännu ett misslyckat förhållande där hennes flickvän hade lämnat henne. Det kom som en överraskning för Kate som inte ens hade anat att DeMarco var gay. Om något så var det ett bevis på att hon verkligen behövde ägna mer tid åt att lära känna kvinnan som mer eller mindre var hennes

arbetspartner. Punktligheten hade hon lagt märke till, att hon var gay hade hon missat helt. Vad tusan sa det om henne som arbetspartner?

DeMarco läste utredningsrapporterna som Duran hade skickat dem medan de närmade sig mordplatsen. Under tiden höll Kate förgäves utkik efter tecken på solens uppgång i horisonten.

“Två äldre par”, sa DeMarco. “Sorry... ett i femtioårsåldern. Ta det inte personligt.”

“Det gör jag inte”, sa Kate. Hon var osäker på om detta var DeMarcos märkliga försök till humor.

“Vid första anblick verkar offren inte ha något gemensamt förutom geografiskt läge. Den första mordplatsen låg i mitten av Roanoke och den senaste inte mer än femtio kilometer därifrån, i Whip Springs. Det verkar inte finnas några indikationer på att frun eller mannen var en förberedande måltavla. Alla morderna var brutala och lite överdrivet utförda, vilket indikerar att mördaren njöt av det.

“Och det brukar antyda att det är någon som känner att den har blivit felaktigt behandlad av sina offer på något sätt”, påpekade Kate. “Antingen det, eller något vridet psykologiskt behov av blod och död.”

“De senaste offren, makarna Nash, hade varit gifta i tjugofyra år. De har två barn, ett som bor i San Diego och ett som går på universitetet i Virginia. Det var hon som hittade kropparna när hon var hemma på besök igår.”

“Och det andra paret?” frågade Kate. “Hade de några barn?”

“Inte enligt rapporten.”

Kate funderade över alla detaljer och av någon outgrundlig anledning började hon tänka på den lilla flickan hon hade sett på gatan tidigare under dagen. Eller snarare flashbacken som synen av den lilla flickan hade utlöst i hennes tankar.

När de anlände till makarna Nash hus hade horisonten äntligen börjat lysas upp av den stigande men ännu frånvarande solen. Ljuset sken igenom raden av träd som omgav den större delen av makarnas tomt. I ljuset kunde de se en ensam bil stå parkerad framför huset. En man stod lutad mot motorhuven och rökte en cigarett och höll i en kopp kaffe.

“Är det ni som är Wise och DeMarco?” frågade mannen.

“Ja, det är vi”, sa Kate och tog ett steg framåt med sitt ID-kort. “Vem är du?”

“Palmetto. Hos Virginias delstatspolis. Kriminaltekniska. Jag fick ett samtal för några timmar sen om att ni två skulle ta på er utredningen. Jag tänkte att det var lika bra att jag var här och lämnade över all info jag har. Vilket inte är mycket alls, förresten.

Palmetto tog ett sista bloss på sin cigarrett, kastade den på marken och fimpade den med foten. “Liken har självklart flyttats och vi hittade väldigt lite bevis överhuvudtaget, men kom in ändå. Det är... tankeväckande.

Palmetto talade med ett känslolikt tonfall som skvallrade om en man som antagligen hade arbetat med detta väldigt länge. Han följde dem längs trottoaren utanför makarnas hus och uppför verandan. När dörren öppnades och Kate steg in i huset kunde hon känna lukten – det luktade som en mordplats där en massa blod hade spillts. Lukten hade något kemiskt över sig, inte bara den kopparaktiga lukten av blod, utan också av rörelse och av tekniker med latexhandskar som nyligen hade undersökt brottsplatsen.

Palmetto tände varenda lampa som fanns medan de gick genom huset. Genom entrén, nedför hallen och in i vardagsrummet. I det starka skenet från taklamporna såg Kate den första fläcken av blod på parkettgolvet. Och sen en till, och en till.

Palmetto ledde dem till soffan och pekade på blodfläckarna på ett manér som påminde om en man som helt enkelt bara bekräftar att vatten är vått.

“Där befann sig kropparna, en på soffan och en på golvet. Det verkade som om mamman dödades först, antagligen av ett hugg mot halsen men det fanns även ett hugg nära hjärtat, dock med ingångspunkt på ryggen. Den nuvarande teorin är att pappan kämpade emot. Det fanns blåmärken på hans armar, det hade runnit blod ur hans mun och soffbordet hade stötts till.”

“Några tankar om hur lång tid det dröjde mellan mordet och tidpunkten då dottern hittade dem?” frågade Kate.

“Inte mer än en dag”, svarade Palmetto. “Antagligen mellan tolv och sexton timmar. Jag tror obducenten kommer att kunna säkerställa det lite mer precist senare idag.”

“Något annat viktigt?” frågade DeMarco.

“Ja, faktiskt. Bevismaterial. Det enda vi har.” Han sträckte sig efter fickan på sin tunna jacka och plockade fram en liten bevispåse i plast. “Jag behöll det här. Jag fick tillåtelse så bli inte chockade. Det är det enda bevismaterial vi har hittat, men det är ganska kusligt.”

Han gav den genomskinliga påsen till Kate. Hon tog emot den och undersökte innehållet. Såvitt hon kunde se så var det en enkel bit tyg som mätte ungefär femton gånger åtta centimeter. Biten var tjock, blå till färgen och hade en fluffig textur. Hela den högra sidan var fläckad av blod.

“Var hittades denna?” frågade Kate.

“Nedtryckt i mammans mun. Den hade tryckts ner där djupt. Nästan nere i halsen.”

Kate höll upp biten mot ljuset. “Någon aning om varifrån den kommer?” frågade hon.

“Ingen aning. Ser ut som en vanlig tygbit.”

Men Kate var inte så säker. I själva verket började hennes mormorsintuition blinka. Det här var inte alls någon vanlig bit tyg. Nej, det var mjukt, det var ljusblått och såg ut att vara väldigt fluffigt.

Det här är en bit från en filt. Kanske ett barns snuttefilt.

“Har du några fler överraskningsbevis åt oss”, frågade DeMarco.

“Nej, det var allt jag hade att erbjuda”, sa Palmetto och var redan på väg mot dörren. “Om ni damer behöver någon mer hjälp från och med nu kan ni kontakta oss vid statspolisen.”

Kate och DeMarco tittade på varandra med irriterade ansiktsuttryck bakom ryggen på honom. Utan att säga någonting visste de båda två att det var orden “ni damer” som hade gjort dem båda förbannade.

“Okej, det gick fort”, sa DeMarco medan Palmetto gav dem en loj vinkning från entrédörren.

“Lika bra”, sa Kate. “På det här viset kan vi börja undersöka fallet med våra egna ögon, utan påverkan av vad andra har hittat.”

“Tycker du att vi borde prata med dottern härnäst?”

“Antagligen. Och sen borde vi undersöka den första brottsplatsen och se om vi kan hitta något där. Förhoppningsvis kan vi hitta någon som är lite mer social än vår kompis Palmetto.”

De släckte ljusen och lämnade huset. När de kom ut kikade solen försiktigt över kanten på horisonten. Kate lade försiktigt biten som hon gissade var från ett barns filt i sin ficka. Hon kunde inte sluta tänka på sitt eget barnbarn som sov med en liknande filt.

Solens värme hjälpte ingenting mot de kalla kårarna som gick nedför hennes ryggrad.

KAPITEL FYRA

Frukosten fick bestå av några take-away-frallor i Roanoke. I bilen utanför kafét ringde DeMarco flera samtal för att försöka få tag på Olivia Nash, dottern till de nyligen mördade makarna. Hon bodde tydligen för tillfället med sin moster i Roanoke och var enligt hennes moster helt förstörd.

Efter att ha fått mosterns adress och samtycke satte de kurs mot hennes hus strax efter klockan sju. Mostern hade inte tyckt att det var ett problem att det var så tidigt på morgonen för Olivia hade tydligen ändå vägrat att sova ända sedan hon hade hittat sina föräldrar döda.

När Kate och DeMarco anlände till huset satt mostern på verandan på framsidan. Cami Nash ställde sig upp när Kate gick ur bilen men stod kvar där hon var och kom inte för att möta dem. Hon hade en kopp kaffe i ena handen, och Kate tänkte att av hennes trötta ansiktsuttryck att döma var det inte morgonens första.

“Cami Nash?” frågade Kate.

“Ja, det är jag”, svarade hon.

“Först och främst vill jag beklaga sorgen”, sa Kate. “Var du nära din bror?”

“Ganska nära, ja. Men just nu måste jag bara tänka på något annat. Jag kan inte... sörja just nu. Olivia behöver stöd. Hon är inte samma person som jag pratade med på telefon förra veckan. Hon är trasig inombords. Jag kan inte ens föreställa mig... hur det måste ha varit att hitta dem sådär och...”

Hon svävade iväg och smuttade på sitt kaffe väldigt fort i ett försök att distrahera sig själv från floden av tårar som verkade vara på väg.

“Är hon tillräckligt okej för att prata med oss?” frågade DeMarco.

“Ett litet tag, kanske. Jag berättade för henne att ni var på väg och hon verkade förstå vad jag menade. Det var därför jag ville träffa er här ute först innan ni går in. Jag känner att jag måste berätta för er att hon är en normal och skötsam tjej. Jag vill inte att ni ska tro att hon har några psykiska problem när ni ser henne på det här sättet.”

“Tack för förvarningen”, sa Kate. Hon hade sett folk totalt krossade av sorg förut och det var aldrig en trevlig syn. Hon undrade hur mycket erfarenhet DeMarco hade av det.

Cami visade dem in i huset. Det var tyst som i graven inomhus. Det enda hörbara ljudet var det tysta surrandet från AC:n. Kate märkte att Cami gick långsamt och var noggrann med att inte göra för mycket väsen. Kate gjorde detsamma och undrade om Cami hoppades att tystnaden skulle hjälpa Olivia att äntligen få sova eller om hon bara försökte att inte skrämma den redan sköra tjejen på något sätt.

De kom in i vardagsrummet där en ung kvinna satt halvliggandes på soffan. Hennes ansikte var rött och hennes ögon något svullna, som om hon precis hade gråtit. Hon såg ut som om hon inte hade sovit på ungefär en vecka och inte bara ett dygn. Hon satte sig upp något när hon såg Kate och DeMarco.

“Hej, miss Nash”, sa Kate. “Tack för att du tar dig tid att träffa oss. Vi beklagar verkligen sorgen.”

“Snälla, kalla mig Olivia.” Hennes röst var trött och hes, nästan lika sliten som hennes ögon var.

“Vi ska vara så snabba som möjligt”, sa Kate. “Jag har förstått att du hälsade på från college. Vet du om dina föräldrar hade väntat några andra besök den dagen?”

“Om de gjorde det så vet jag ingenting om det.”

“Du får ursäkta min fråga, men vet du om dina föräldrar hade någon fejd med någon?” Folk som de kanske ansåg vara fiender?”

Olivia skakade kraftigt på huvudet. “Pappa var gift en gång innan, innan han träffade mamma, men han hade till och med en bra relation med sin exfru.

Olivia började gråta ljudlöst. Tårar började droppa från hennes ögon men hon gjorde inga försök att torka bort dem.

“Jag vill visa dig något”, sa Kate. “Jag vet inte om detta säger dig något eller inte. Om det gör det så finns det en risk att det blir känslomässigt jobbigt. Skulle du ha lust att ta en titt och berätta om det här är något som ser bekant ut för dig?”

Olivia såg orolig ut, kanske till och med lite skrämmd. Kate förstod henne och ville nästan inte visa tygbiten som Palmetto hade gett dem, biten som Kate var säker på tillhörde en filt eller ett täcke. Lite motvilligt tog hon tyget ur fickan.

Hon förstod med en gång att Olivia inte kände igen den. Det spred sig en omedelbar lättnad över ansiktet på den unga tjejen när hon tittade på bevispåsen och vad den innehöll.

Olivia skakade på huvudet men höll blicken på den genomskinliga påsen. “Nej, jag känner inte igen den. Hur så?”

“Vi kan inte avslöja det i nuläget”, sa Kate. I själva verket fanns det inte inget otillåtet med att avslöja det för familjemedlemmar, men Kate såg inte meningen med att traumatisera Olivia ytterligare.

“Har ni någon aning om vem som gjorde det här?” undrade Olivia. Hon såg vilsen ut, som om hon inte visste var hon var, eller kanske till och med vem hon var. Kate kunde inte minnas sist gång hon hade sett någon så avskild från allting runt omkring henne.

“Inte i nuläget”, sa Kate. “Men vi kommer hålla dig underrättad. Och snälla”, sa hon och tittade på Olivia och sen på Cami, “kontakta oss om ni kommer ihåg något som skulle kunna vara till hjälp. Vad som helst.”

Vid den kommentaren drog DeMarco fram ett visitkort ur innerfickan på sin jacka och gav det till Cami.

Kanske var det på grund av tiden hon hade varit pensionerad, eller på grund av att hon hade varit tvungen att överge sitt barnbarn kvällen innan, men Kate kände sig förskräcklig när hon lämnade rummet och lämnade Olivia Nash åt sin intensiva sorg. Hon och DeMarco gick tillbaka ut på verandan och kunde höra den unga tjejen kvida av ångest.

Kate och DeMarco tittade på varandra på ett sätt som signalerade olust när de gick mot bilen. Kate kunde nästan känna den där tygbiten i fickan, och plötsligt kändes dess närvaro onekligen tung.

KAPITEL FEM

Medan de båda kollegorna lämnade den lilla staden Whip Springs och körde mot Roanoke använde DeMarco sin iPad för att ta fram filerna om den första mordplatsen. Den var nästan en exakt kopia av mordet av makarna Nash. Även där hade ett gift par mördats i sitt hem på ett ovanligt makabert vis. Inga misstänkta hade dykt upp i de preliminära sökningarna och det hade inte funnits några vittnen.

“Står det något om något har lämnats i halsen eller i munnen på något av offren?” frågade Kate.

DeMarco skummade rapporterna och skakade på huvudet. “Inte vad jag kan se. Jag tror att det kanske är... Nej, vänta. Här står det. I obducentens rapport. Tygbiten hittades inte förrän igår, en och en halv dag efter att kropparna hittades. Men ja... Det står i rapporten att det fanns en liten bit tyg som satt fast i mammans hals.”

“Finns det någon beskrivning?”

“Nej. Jag ringer obducenten och ser om jag kan få en bild av den.”

DeMarco spillde ingen tid och ringde med en gång. Medan hon ringde försökte Kate komma på vad som skulle kunna länka samman två till synes slumpmässiga par med tanke på vad som hade hittats i kvinnornas halsar. Även om Kate ännu inte hade sett tygbiten som plockats ur halsen på den första kvinnliga offret så var hon övertygad om att den skulle matcha biten som plockats ur halsen på fru Nash.

DeMarcos samtal varade i tre minuter. Bara några sekunder efter att hon hade lagt på fick hon ett sms. Hon tittade på sin mobil och sa: “Vi har en matchning.”

De närmade sig ett trafikljus på väg mot Roanoke. Kate tittade på skärmen på DeMarcos telefon som hon visade för henne. Precis som Kate hade väntat sig var tyget mjukt och blått till färgen, en exakt kopia av biten de hade hittat i halsen på Olivias mamma.

“Vi har väl ganska grundliga bakgrundsfakta på båda paren, eller hur?” frågade Kate.

“Ganska bra, skulle jag säga”, sa hon. “Det kanske fattas några få grejer med tanke på bakgrundsuppgifterna och utredningsrapporterna vi har, men jag tror vi har en hel del att gå på.” Hon gjorde en paus eftersom GPS-appen på hennes iPad plingade till. “Sväng till vänster här vid trafikljuset”, sa DeMarco. “Huset ligger en kilometer nedför nästa gata där.”

“Kates tankeprocess snabbade upp allteftersom de närmade sig den första brottsplatsen.

Två gifta par, brutalt slaktade. Överblivna bitar eller resten från en gammal filt hittas i halsen på fruarna...

Det fanns många olika vägar att välja baserat på bevismaterialet de hade fått, men innan Kate kunde fokusera på vilken hörde hon DeMarcos röst.

“Där är det.” Hon pekade på en litet tegelhus på höger sida.

Kate svängde upp bredvid trottoarkanten. Huset var beläget på en smal sidogata som kopplade samman två större vägar. Ytterligare några få småhus stod utplacerade längs den lugna gatan. Gatan kändes nästan antik. Trottoarerna var blekta och spruckna och husen var även de i ett liknande skick.

Det stod LANGLEY i blekta, vita bokstäver på brevlådan. Kate såg även ett prydnads-L i åldrat trä som hängde på ytterdörren. L:et stod i kontrast till den skarpt gula avspärningstejpen som hängde från trappräckena till verandan.

DeMarco halvt läste och halvt reciterade bakgrundsinformationerna de hade på familjen Langley.

“Scott och Bethany Langley. Scott femtionio år gammal, Bethany sextioett. Scott hittades död i köket och Bethany i tvättrummet. De hittades av en femtonårig pojke som fick gitarrlektioner av Scott. Det beräknas att de mördades bara några timmar innan deras lik hittades.

När de klev in i makarna Langleys hus stod Kate kvar i dörröppningen en sekund och undersökte husets layout. Det var ett mindre hus, men välskött. Precis innanför dörren fanns en liten hall som sedan ledde till ett vardagsrum. En liten barbänk separerade köket från vardagsrummet. Till

höger låg en korridor som ledde till resten av huset. Bara genom att titta på layouten av huset förstod Kate att maken antagligen hade blivit mördad först, men från ytterdörren såg man mer eller mindre rakt in i köket. Scott Langley hade behövt vara väldigt upptagen för att inte märka att någon bara gick in genom framdörren.

Kanske kom mördaren in någon annanstans, tänkte Kate.

De gick in i köket där blodfläckarna fortfarande lyste tydligt på det laminatgolvet. En stekpanna och en flaska matlagningsspray stod bredvid spisen.

Han skulle precis laga någonting att äta, tänkte Kate. Så kanske blev de mördade precis runt middagsdags.

DeMarco gick nedför korridoren och Kate följde efter. Det fanns ett litet rum precis till vänster som visade sig vara ett belamrat tvättrum. Blodstänket här inne var mycket värre. Det var blodfläckar på tvättmaskinen, torktummlaren, väggarna, golvet och på en hög med prydligt vikta rena kläder som låg i en tvättkorg.

Nu när kropparna hade flyttats verkade det inte som om makarna Langleys hus kunde erbjuda dem speciellt mycket men Kate ville kolla en sista sak. Hon gick tillbaka ut till vardagsrummet och tittade på fotografierna som satt på väggen och stod ovanpå stereohyllan. Hon såg fotografier av familjen Langley som log och var glada. På ett fotografi såg hon ett äldre par som poserade på en strandpromenad tillsammans med makarna Langley.

“Vad har vi på makarnas familjeliv?” frågade Kate.

DeMarco scrollade igenom informationen på iPaden som hon fortfarande höll i ena handen och började läsa upp detaljerna de hade. För varje sak DeMarco läste upp kände Kate att hennes föräning några minuter tidigare antagligen stämde.

“De var gifta i tjugofem år. Bethany Langley hade en syster som dog i en bilolycka för tolv år sedan och ingen av deras föräldrar lever längre. Scott Langleys pappa dog nyligen, för bara sex månader sen, i en aggressiv form av prostatacancer.

“Står det något om barn?”

“Nix. Inga barn.” DeMarco pausade här och verkade förstå vad Kate spekulerade. “Du tänker på tygbiten, eller hur? Att det ser ut som ett barns filt.”

“Ja, det var vad jag tänkte, men om paret Langley inte hade några barn så tror jag inte att det finns någon uppenbar koppling.”

“Jag tror inte jag någonsin har sett en uppenbar koppling till något”, sa DeMarco med ett litet skratt.

“Det är sant”, sa Kate, men hon kände ändå att det måste finnas en här. Även om paren verkade vara slumpmässiga offer fanns det några saker de faktiskt hade gemensamt.

Båda paren var i femtioårsåldern eller tidiga sextioårsåldern. Båda var gifta. Båda fruarna har fått vad som verkar vara en bit av en filt nedkörd i halsen.

Så, jo. Det fanns likheter, men de hade inte lett till några ordentliga kopplingar. Inte än i alla fall.

DeMarco, tror du att du kan ringa några samtal och se till att vi får lite kontorsutrymme hos den lokala polisen?

“Redan fixat”, sa hon. “Jag är rätt säker på att Duran tog hand om allt sådant innan vi ens anlände.”

Han tror att han känner mig så väl, tänkte Kate lite irriterad. Men å andra sidan så verkade det som om han faktiskt kände henne ganska jäkla väl.

Kate tittade sig runt i huset igen, på fotografierna, på blodfläckarna. Hon skulle behöva gräva djupare i bakgrundsdetaljerna på båda paren om hon skulle komma någonstans med det här. Hon skulle också behöva någon slags kriminalteknisk analys av tygbitarna. Att döma av likheterna mellan de två brottsplatserna antog hon att lite hederligt detektivarbete dock skulle leda till fler ledtrådar än något annat skulle göra.

De återvände till bilen och Kate påmindes återigen om att de hade börjat den här dagen löjligt tidigt. Hon kände sig lite piggare när hon såg att klockan bara var strax efter tio på morgonen. De hade fortfarande den större delen av dagen framför sig. Om hon hade tur och fallet gick som hon hoppades skulle hon kanske kunna vara tillbaka i Richmond till helgen för att kunna träffa Michelle igen, om nu Melissa tillät det.

Titta, sa en vis del av henne när hon satte sig bakom ratten på bilen. Till och med när du är omgiven av blodiga mord tänker du på ditt barnbarn och din familj. Säger inte det dig något?

Hon antog att det gjorde det. Men till och med när hon nu hade påbörjat den sista fjärdedelen av sitt liv hade hon fortfarande väldigt svårt att erkänna att det fanns mer i livet än sitt arbete. Det var ännu svårare när hon nu var en mördare på spåren och visste att han när som helst skulle kunna slå till igen.

KAPITEL SEX

Det hade ordnats ett litet konferensrum åt Kate och DeMarco i den bakre delen av Roanokepolisens station. En liten, fetlagd kvinna i receptionen hade lett dem genom byggnaden till konferensrummet. Så fort de hade satt sig ned och börjat fixa till en arbetsyta knackade det på dörren.

“Kom in”, sa Kate.

Dörren öppnades och de såg de ett bekant ansikte. Det var Palmetto från delstatspolisen, den lite surmulna mannen som hade mött dem framför makarna Nash hus tidigare under dagen.

“Jag såg att ni var på väg hit när jag satt och skrev under mitt pappersarbete”, sa Palmetto. “Jag är på väg ut, ska köra tillbaka till Chesterfield om ett par timmar. Jag tänkte att jag skulle kolla om det var något mer ni behöver hjälp med.”

“Inget superviktigt”, sa Kate. “Var du medveten om att en bit av samma tygstycke också hittades i halsen på Bethany Langley?”

“Inte förrän ungefär en halvtimme sedan. En av er ringde tydligen labbet för att få en bild skickad.”

“Ja”, sa DeMarco. “Och det verkar som om den matchar biten som du gav oss.”

Kate lade bevispåsen som Palmetto hade givit henne på bordet. “Just nu är detta det enda bevismaterial vi har som kopplar samman mordet på något konkret sätt.”

“Och kriminalteknikerna hittade mer eller mindre ingenting på den”, sa Palmetto. “Förutom fru Nash DNA.”

“Den kriminaltekniska rapporten på tygbiten från Langley gav inget att gå på heller”, sa DeMarco.

“Det kanske fortfarande är värt ett besök hos det kriminaltekniska labbet”, sa Kate.

“Lycka till med det”, sa Palmetto. “När jag pratade med dem om biten från fru Nash hade de inte en susning.”

“Var du med under utredning av mordplatsen i Langley-huset?” frågade Kate.

“Nej, jag kom precis efteråt. Jag såg liken och tittade igenom stället men det fanns ingenting. Men när ni pratar med kriminalteknikerna, fråga dem om det oidentifierade hårstrået de hittade bland den rena tvätten. Det verkar inte tillhöra fru Langley så de ska köra lite tester på det.

“Innan du går”, sa Kate. “Har du några teorier du vill dela med dig av?”

“Jag har inga teorier”, sa Palmetto torrt. “Efter allt grävande jag har gjort kan jag säga att det inte verkar finnas någon som helst koppling mellan makarna Nash och Langley. Tyget i halsarna dock... Något så personligt och tydligt kopplat till mördaren måste ju koppla samman dem på något sätt, eller hur?”

“Det är vad jag gissar också”, sa Kate.

Palmetto daskade till dörren på ett skämtsamt sätt och Kate såg honom le för första gången. “Jag är övertygad om att du kommer lista ut det hela. Jag har hört mycket om dig, vet du. Det har många av oss här vid delstatspolisen.”

“Säkert”, sa hon med ett flin.

“Mestadels bra saker. Och du avslutade din pension för att sätta stopp för någon för några månader sedan, eller hur?”

“Det skulle man kunna säga.”

“Palmetto såg att Kate inte bara tänkte sitta där och låta sig hyllas och ryckte på axlarna. “Slå oss statskillar en signal om ni behöver hjälp med något på detta, agent Wise.”

“Det ska jag göra”, sa Kate medan Palmetto gav sig av.

“När Palmetto hade stängt dörren bakom sig skakade DeMarco skämtsamt på huvudet. “Blir du aldrig trött på att höra folk sjunga din lov?”

“Det blir jag faktiskt”, sa Kate, men inte på ett otrevligt sätt. Även om det var upplyftande att bli påmind om vad hon åstadkommit i sin karriär så visste hon innerst inne att hon alltid bara hade gjort sitt jobb. Kanske hade hon gjort sitt jobb med lite mer övertygelse än vad andra hade gjort, men det var precis vad det hade varit, ett väl utfört jobb. Ett jobb hon inte kunde lämna bakom sig.

Inom ett par minuter, och med lite hjälp från polisstationens systemadministratör, hade Kate och DeMarco fått tillgång till stationens databas. De arbetade tillsammans med att undersöka makarna Nash och Langleys förflutna. Ingen av familjerna återfanns i brottsregistret överhuvudtaget. Faktum var att båda familjernas bakgrunder gjorde det svårt att föreställa sig att någon någonsin hade hyst något agg mot dem. Makarna Langley hade ställt upp som fosterföräldrar under några år av sina liv och hade därför också genomgått grundliga bakgrundskontroller flera gånger under den tiden. Makarna Nash hade varit väldigt delaktiga i sin lokala församling och hade till och med varit på flera missionsresor de senaste åren, främst till Nepal och Honduras.

Kate gav upp efter ett tag och började vanka fram och tillbaka i rummet. Hon använde konferensrummets whiteboardtavla för att skriva ner lite anteckningar. Hon hoppades att synen av allt nedskrivet på ett ställe skulle få henne att fokusera lättare, men inget hände. Inga kopplingar, inga ledtrådar och ingen tydlig väg att gå.

“Inte du heller?” sa DeMarco. “Inget?”

“Inte än så länge. Jag tror att vi måste köra på det vi har snarare än att försöka komma på något nytt. Jag tror vi måste omvärdera tygbitarna. Även om labbrapporten inte hittade något så kanske själva materialet kan leda oss någonstans.”

“Jag hänger inte med”, sa DeMarco.

“Det är lugnt”, sa Kate. “Jag är inte säker på att jag hänger med heller, men jag hoppas att vi fattar när vi väl ser det.”

***

Kate kände de första riktiga vågorna av trötthet skölja över henne medan hon och DeMarco körde från polisstationen mot det kriminaltekniska laboratoriet. Det var en påminnelse om att hon inte hade sovit på ungefär tjugosju timmar och att hennes arbetsdag hade startat sinnessjukt tidigt. För tjugo år sen hade hon inte haft några problem med det, men nu när femtiosex bara var några veckor bort var saker och ting helt annorlunda.

Färden till labbet tog bara fem minuter och låg nära både polisstationen, domstolshuset och häktet. De visade sina ID-brickor och blev eskorterade förbi receptionen på det kriminaltekniska labbet och in till själva hjärtat av laboratedelen. De blev ombedda att vänta i ett litet väntrum ett tag medan labbet eftersökte teknikern som hade varit ansvarig för svabbandet av tygbitarna.

“Tror du att det finns någon chans att tyget är något sorts signum för mördaren”, frågade DeMarco.

“Det kan vara så. Det kanske inte kan förklara motivet för brotten. Det kanske bara har en betydelse för mördaren. Hur som helst verkar det som att tyget är vår enda koppling till honom, och jag är rätt säker på att det är från en filt av något slag.”

Det fick Kate att tänka på ett brutalt fall vars utredning hon hade varit delaktig i under början av nittiotalet. En man hade mördat fem människor som alla hade varit ex-flickvänner till honom. Innan han hade mördat dem genom att strypa dem hade han tvingat var och en att svälja en kondom. Det hade visat sig att han inte hade haft någon specifik anledning till varför han hade tvingat dem till det, förutom att han alltid hade hatat att bära kondom under sex. Kate kunde inte låta bli att fundera på om de här tygbitarna skulle visa sig vara lika meningslösa i det här fallet.

Det blev en kort väntan. En lång, äldre man kom skyndsamt ut genom en dörr och gick rakt emot dem. “Är ni från FBI?” frågade han.

“Det är vi”, svarade Kate och visade sin ID-bricka. DeMarco gjorde detsamma och mannen studerade var och en noggrant.

“Trevligt att träffa er”, sa mannen. “Jag heter Will Reed och det var jag som gjorde testerna på tygbitarna från mordet. Jag antar att det är därför ni är här? Agent DeMarco, det var väl dig jag skickade bilden till tidigare idag?”

“Det stämmer”, sa DeMarco. “Vi hade hoppats på att du skulle kunna berätta något mer om det här bitarna för oss.”

“Jag hjälper er mer än gärna men om det gäller de där två tygbitarna är jag rädd att jag inte kan erbjuda er så mycket. Det ser ut som om att mördaren inte bara ansträngde sig väldigt mycket för att trycka in tyget i munnarna på offren, han var också väldigt försiktig med att inte lämna några spår efter sig.”

“Ja, vi förstår det”, sa Kate. “Men eftersom vi inte har några konkreta fysiska resultat att gå på så undrar jag om det finns något du kan berätta om själva materialet.”

“Ja”, sa Reed. “Det kan jag faktiskt göra.”

“Jag är av åsikten att bitarna kom från samma källmaterial”, sa Kate. “Troligtvis en filt.”

“Jag tror att det är högst troligt”, sa Reed. “Jag var inte helt säker innan jag fick se den andra biten. De passar ihop ganska väl – färg, textur och så vidare.”

“Kan man på något sätt slå fast hur gammal filten är?” frågade Kate.

“Jag är ledsen, men jag tror inte det. Jag kan berätta vad filten är gjord av dock och det fick mig att reagera. Såvitt jag vet så är det en märklig kombination av material med tanke på hur en vanlig filt brukar se ut. Till största delen består filten av ylle och det är ju såklart inte ovanligt alls, men det andra materialet den består av är bambutyg.”

“Är det så ovanligt jämfört med andra material?” frågade Kate.

“Jag är inte helt säker”, sa han. “Men vi ser mängder av kläder och tyg här och jag kan räkna gångerna på ena handen som vi har fått in något som bär så tydliga spår av bambufibrer. Det är inget extremt ovanligt material men det är inte lika vanligt som exempelvis vanlig bomull.”

“Med andra ord”, sa DeMarco, “borde det inte vara så svårt att hitta vilka företag som använder det som huvudmaterial?”

“Det vet jag faktiskt inte”, sa Reed. “Men jag kan berätta att bambutyg är vanligt i många av de fluffigare filtarna som finns. Det andas väldigt bra vad jag har sett. Ni borde antagligen leta efter något som är lite dyrare. Det finns faktiskt ett lager precis utanför stan som tillverkar precis den sorten som jag menar. Dyra filtar, täcken, lakan. Den sortens saker.

“Vet du vad det heter?” frågade DeMarco.

“Biltmores tyg. De är ett litet företag som nästan gick i konkurs när folk började köpa allt på nätet.”

“Finns det något mer som du kan berätta för oss?” frågade Kate.

“Ja, men det är ganska hemskt. Jag tror att tygbiten trycktes så långt ner i fru Nash hals att hon nästan kräktes, till och med när hon var så nära döden. Det fanns magsyra på tyget.”

Kate tänkte på hur mycket kraft och styrka det skulle krävas för någon att lyckas med något sånt, och hur mycket av någons hand som skulle behöva tvingas in i offrets mun.

“Tack för hjälpen, Mr. Reed”, sa Kate.

“Ingen orsak. Låt oss bara hoppas att jag inte behöver se en tredje bit av den där filten.”

KAPITEL SJU

Kusligt nog var vägen till Biltmores tyg samma väg som Kate och DeMarco hade tagit till Whip Springs klockan fyra samma morgon. Fabriken och lagerlokalen låg en bit in på en tvåfilig väg som ringlade sig ned från den stora motorvägen. Lokalerna och deras tillhörande döende gräsmatta låg avsidet och i exakt samma skogsområde som skymde synen av familjen Nash hus från huvudvägen.

Av parkeringen utanför att döma gick det inte så dåligt för Biltmores tyg som Will Reed hade antytt. Enbart baserat på den här tiden på dagen såg det ut som om att de anställde åtminstone femtio människor. Kate antog att det också förekom skiftarbete på en sådan här fabrik och att ytterligare ett femtiotal anställda skulle trilla in vid kvällsskiftet början.

Det tog sig in i en grådaskig reception. En kvinna satt bakom en disk och tittade på dem med ett förvånat uttryck. Det var tydligt att de inte fick så många besökare.

“Kan jag hjälpa er med något?” frågade kvinnan.

DeMarco förklarade vilka de var och efter att de hade visat sina ID-brickor tryckte kvinnan på en knapp och släppte in dem genom en dörr vid den borte änden av receptionen. Samma kvinna mötte sedan upp dem bakom dörren och ledde dem nedför en liten korridor. Vid slutet av korridoren öppnade hon två stora dörrar som ledde ut till fabriksgolvet på Biltmores tyg. Flera olika uppsättningar av maskiner och vävstolar som Kate aldrig hade sett förut surrade av aktivitet. Vid den borte änden av det stora fabriksgolvet bar en kompakt gaffeltruck en lastpall med staplat tyg vidare in i lagerlokalen någonstans.

Efter att försiktigt ha lett dem runt kanten av golvet stannade kvinnan framför en annan dörr och visade dem in. Innanför fanns en smal korridor och fem rum på sidorna. Kvinnan ledde dem till det första rummet och knackade på.

“Ja?” mullrade en mansröst inifrån rummet.

“Vi har besök”, ropade kvinnan. “Två damer från FBI.”

“Det blev en paus på några sekunder och sedan öppnades dörren från andra sidan. En man med mörkt hår och tjocka glasögon mötte dem i dörren. Han tittade dem upp och ner, inte utav nervositet utan av ren nyfikenhet.

“FBI?” frågade han. “Vad kan jag göra för er?”

“Är det okej om vi stör en sekund?” frågade Kate.

“Visst”, sa han och ställde sig åt sidan för att släppa in dem på kontoret.

Förutom stolen bakom mannens skrivbord fanns där bara en extra sittplats på kontoret. Varken Kate eller DeMarco satte sig. Den mörkhåriga mannen satte sig inte heller ner utan valde att stå bredvid dem.

“Jag antar att du är förmannen här?” frågade Kate.

“Jag är regionchefen och förmannen för dagskiftet, ja”, sa han. Han sträckte snabbt ut sin hand som om han var lite generad över att han inte hade gjort det innan. “Ray Garraty.”

Kate skakade den utsträckta handen och visade sitt ID. Ur sin ficka tog hon bevispåsen med tygbiten från mordplatsen hos familjen Nash.

“Det här är en tygbit från ett mord som inträffade nyligen”, sa hon. “Och vi tror att det skulle kunna vara en pusselbit till att fånga mördaren. Det kriminaltekniska labbet hittade bambufibrer i materialet och som jag förstår det så använder Biltmores tyg bambutyg rätt ofta.”

“Det gör vi”, sa Garraty. Han sträckte sig efter påsen men tvekade innan han frågade: “Är det okej att jag tittar?”

“Kate nickade och gav honom påsen. Garraty tittade noga på innehållet och nickade. “Utan att dra isär den helt så kan jag inte garantera något, men ja, det ser ut som att den har något sådant i sig. Vet ni var materialet kommer ifrån?”

“Jag misstänker en filt”, sa Kate.

“Det ser ut som det”, sa Garraty. “Och jag är inte hundra procent säker, men det ser ut som att den designats och producerats här.”

“Här, på Biltmores tyg?” frågade Kate.

“Kanske.”

Garraty gav tillbaka bevispåsen till Kate och gick sedan fram till ett gammalt slitet dokumentsskåp i det bakre hörnet av kontoret. Han öppnade den nedersta lådan, rörde runt i innehållet ett tag och fiskade sedan fram två olika böcker. De var båda ganska stora och när han började bläddra igenom dem såg Kate att de var inventeringskataloger.

“Färgen och designen som man kan urskilja på ett ungefär ser bekanta ut”, förklarade Garraty medan han gick igenom sidorna. “Om den tillverkades här så finns den i en av de här katalogerna.”

Det var en spännande tanke, men Kate visste heller inte riktigt vad det skulle betyda. Även om filten faktiskt var tillverkad hos Biltmores tyg, skulle det verkligen öppna upp så många möjligheter i fallet? Det fanns många fler frågor att ställa innan de skulle komma till en slutsats.

“Här”, sa Garraty. Han vände katalogen emot dem och pekade på en av flera listade filter på en sida ungefär tre fjärdedelar in i en av katalogerna. “Ser inte det ut som en matchning?”

Kate och DeMarco studerade sidan. Kate tittade fram och tillbaka för att försäkra sig om att hon inte inbillade sig likheter. Efter ett par sekunder svarade DeMarco åt henne.

“Tyget vi har är blekt, men det är samma tyg. Till och med det lilla vita, rutiga mönstret är likadant.”

“Det är blekt för att det är en äldre produkt”, sa Garraty. Han pekade på en rad i produktbeskrivningen. “Här står det att det började tillverkas 1991 och togs ur produktion 2004”, sa Kate. “Det betyder att bevismaterialet är mellan femton och trettio år gammalt.”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.